

Bibelkritik.

Kaet. Nr. Aker.

I vore Dage tvivler det om Evne paa en med "Bibelkritik". Sæller ikke paa dette Omraade er der noget væsentligt "omt under Solen".

Der er en anden "Bibelkritik", som er langt mere udbredt end den, vi her har berørt, og som maatte staa langt mere inden for vore Raeker.

Maatte de ikke ved bedre og skulde hjælpes. Na, ja, Grundene kan være mange til et saadant Staaende over for Bibelen, men Kritikken er der.

Der er andre, der læser Bibelen stadigt. Men det skal gøres i en Hart. Hvorfor skal nu dette gøres i en Hart? "Vi har travlt", siges der.

En Mand beklagede sig en Gang over sin Kone med disse Ord: "Ja, hun hører godt nok Prædiken, men hun gør ikke derefter".

At Bibelen Sandheder er gode undtagen i Præfiks, der er de for nøgne og maa have Klæder paa efter Tidens Snit, er det ikke Bibelkritik?

Ja, jeg vilde blot ønske, for at man ikke skulde komme for langt i den gamle Præfiks at "affie Myggen og nedsluge Kamelen", eller opvåges i at slaa vældige Slag efter Sjenden langt borte, mens man læder den nær ved vore i Fred og maatte endog paa kammeratlig Vis komme ret godt ud af det med den.

En Mand som forleden til at ndtale sig om Bibelkritikken i Danmark. Den var slem der jærlig ved Københavns Universitet, mente han.

Danmark og Bibelkritikken d er er saa langt borte fra os, saa derfor det var os, der skulde pasie paa, tage os af Bibelkritikken derhjemme, saa kunde der virkelig være tilbøst Grund til at fuffe: "Hvad skal det hele derhjemme ende med?"

Dr. Morten Luther, nogle Vidnesbyrd og Tanter. Af P. S. Sig.

(Fortset.)

Men altsaa: Paastanden, at Reformationen er en ny Begyndelse i Kirken Historie er selv tvetydig, og kan af den Grund ikke være Maalestof for hvad der er det unge, det friske hos Luther.

Men selv dette "unge og friske hos Luther" kan man ikke bruge uden man faar det tilbanded paa sin Maade, overlat paa sit Sprog, og paa den Maade faar

Luther tillagt en Mening, han aldrig har haft, og som paa det stræfeste gendrievs netop af Luther, ligesom man tillægger Luther en Stilling, han aldrig har indtaget.

Med jærlig Omhu har Prof. A. i sin Bog samlet sammen af Luthers Skrifter alt det, som kunde synes at bevise, at han stillede sig kritisk til den hellige Skrift. Det vil man saa en Døretilling om, naar man lægger Mærke til, at af Bogens 156 Sider handler de 110 om Luthers Theologi, og af disse 110 Sider handler igen de 32 (Side 97-128) om Skriften og ganske jærlig om Luthers formentlige Bibelkritik.

Det materiale Princip.

Det er bekendt, at man i nyere Tid har talt om Protestantismens to Principper eller Sovegrundsaetninger, nemlig det formale Princip, som bestaar deri, at Guds Ord, den hellige Skrift er stilde, Regel og Kettefor den kristne Tro, Værelse og Levnet.

Ku er det selvsagt, at hvor det formale Princip jordunkles, saaledes som det iler i det store nu om Dage, der fordunkles ogsaa det materiale Princip, Forvisningen om Trossen af Guds Naade formidlet Troen.

Sagen blev bragt for i Føderalretten i Omaha. Afsøde Dommer Dundy var den Gang Dommer i Føderalretten.

(Fortsettes.)

Hvordan Indianeren endelig blev et Menneske.

"Staaende Bjørn." (Efter "Angdommens Ven.")

I sin lille Dytte paa en Odde, som stikker ud i Niobrara Floden (de hurtigrindende Bænde) i nordre Nebraska, døde for ikke længe siden en gammel Indianer, Svøding for den en Gang saa magtige Poca-hiamme.

For 1879 betragtes Vestens Indianere som Absolut umyndige og var aldeles under Regeringens For-munderskab.

"Staaende Bjørn" forandrede alt dette, gav dem Borger- og anden lovmæssig Ret, satte dem i saadan Stilling, at de kunde eje Land og anden Ejendom.

Poca Indianerne boede i det nordlige Nebraska. For mange Aar var de et Skanfjævel mellem de Svides Bygder langs Platte-Floden og de blodtørstige Sioux Indianere nordfor.

Da Carl Schurz blev Indenrigs-minister i Hayes Kabinet, udtalte han en Ordre om, at Poca-tam-men skulde forlattes fra sin Reservation til Indian Territory.

Der blev en stærk Indignation i Omaha, da man fik vaa det rene, at "Staaende Bjørn" og hans Arigere, som i saa mange Aar tappert havde afværget de frugtede Sioux Indianere, var blevet arresteret.

Det var indløst i Retsalen, da Svødingen satte sig. Laarer randt ned ad Dommerens Ansig. General Crook høje sig forover og skjulte sit Ansigt i Sænderne.

Ad engang rejste Foramlingen sig og trængte sig rundt om den gamle Svøding for at trykke hans Haand.

Straks efter begyndte "Staaende Bjørn", ledaget af Tibbles og Indianerpigen, "Mare Fine", den sidste som Tolf, paa en treaarig Foredragstæffe til Østen.

Retsstuen var usædvanlig: Armeofficerer i fuld Uniform, civil-klaedte Forretningsfolk og andre, Kvinder klædte i forskellige Farver og tredieve Indianere med Hjer og spjaglene Kapper.

Efter at Argumenteringen var over, elektriserede Dommer Dundy Foramlingen ved at meddele, at "Staaende Bjørn" vilde nu plædere for sig selv og sit Folk.

Indianerhøvdingens gribende Tale.

Svødingen rejste sig. Halvt vendt mod Foramlingen stod han ubevæ-gelig med den høje Haand ud-strakt, indtil Dødsstilleheden, som lagde sig over Tilhørerne, blev uindholdelig.

"Den Haand er ikke af samme Farve som Deres; men om jeg stikker i den, vil Blodet flyde, og jeg vil føle Smerte. Blodet er af samme Farve som Deres.

"Gud skabte mig, og jeg er et Menneske. Jeg har ikke begaaet nogen Brøde. Om jeg havde, stod jeg ikke her og forsvarede mig.

Han stod nu halvt vendt mod Foramlingen, saa forbi Dommeren og stirrede frem for sig gennem Vinduet. Dervaa fortalte han:

"Jeg synes, jeg staaar paa Brøden af en stor Flod med min Svstru og min lille Datter ved min Side. Jeg kan ikke vade over Floden, og uoverkommelige Klipper hæver sig bag mig.

Jeg staaar, hvor ingen af min Stamme stod før. Jeg har ingen Tradition til at føre mig. De Svødinge, som var før mig, vidste intet om de Ting, som omgiver mig.

Saa bløst ser jeg paa Klipperne bag mig. Det synes, som jeg ser en lille Sti, som vil føre mig til Livet. Men ingen Indianer har besteget den Sti.

Da denne Søn døde, gjorde Faderen Oprør. Han samlede tredieve af sine Arigere, lagde sin Søns Legeme i en Vogn og begyndte Marchen til sine Fædres Gravsted ved Niobrara Floden.

Men Departementet ordede General Crook, som da saa ved Fort Omaha, til at arrestere og fængsle disse Indianere.

En anden Røve. Dervaa med lavere Stemme og med Haanden fremdeles holdt behende mod Dommeren: "De er den Mand!"

Det var indløst i Retsalen, da Svødingen satte sig. Laarer randt ned ad Dommerens Ansig.

Ad engang rejste Foramlingen sig og trængte sig rundt om den gamle Svøding for at trykke hans Haand.

Straks efter begyndte "Staaende Bjørn", ledaget af Tibbles og Indianerpigen, "Mare Fine", den sidste som Tolf, paa en treaarig Foredragstæffe til Østen.

I disse tre Aar talte den høje, ranke Indianer næsten hver Aften over den Uret, hans Folk havde lidt. Saa vel bekvem han disse Uretfærdigheder, at Folketjemningen vendte sig til ham i den Grad, at Kongressen vedtog Love, som for stedse gjorde en Ende paa Indianeroprør.

De eneste Rettigheder, som en hvid Mand har fremfor den røde er Netten til at tage Whisky til sit Hjem. Fremdeles, en Indianer kan ikke sælge sit Land, som han har faaet af Regeringen, før han har holdt det i fem og tyve Aar.

FLOCK & NIELSON the new firm wish to make it plain that they have none but the very best lumber in their yard that money can buy.

Old Dutch Cleanser In The Farm Kitchen is the greatest help and convenience. It Cleans, Scrubs, Scours, Polishes.